

Det fører ud i fuldkommen Vilkaarlighed. Det efter min Mening eneste rationelle, juridisk set, er, at Bidraget i Separations-tiden fastsættes definitivt ved Bevillingen eller Dommen under Hensyn til de nærmere Omstændigheder, som staar angivet i det følgende i § 69. Paa samme Maade mener jeg, at der bør gaas frem i § 71, hvor Spørgs-maalet er om Fordeling af Underholdspligten til Børnene mellem de fraskilte Ægtefæller.

Endelig er der § 72, der omhandler Underholdsbidraget til den fraskilte Ægtefælle. Den er efter min Formening et endnu videregaaende Stykke taabelig Feminisme end det, som har fundet Udtryk i § 2. Efter Bürgerliches Gesetzbuch er Forholdet det, at det kun er den Ægtefælle, der ved Dommen er kendt skyldig, der skal betale Bidrag — der findes ikke Skilsmisse ad administrativ Vej i Tyskland, Skilsmisse sker ved Dom, og det skal i Dommen fastsættes, hvem af Parterne der er den skyldige, og hvis den anden rejser Modklage, og Dommen kommer til det Resultat, at begge er skyldige, skal det udtrykkelig i Dommen angives, at begge Parter er skyldige, og saa siges det videre, at det kun er den Part, der ved Dom er kendt skyldig, som skal betale Bidrag til den fraskilte Ægtefælle. Er der ikke Tale om Skyld hos den ene alene, men er begge skyldige, er der overhovedet ikke efter Bürgerliches Gesetzbuch Tale om Bidrag til den fraskilte; saa er det økonomiske ude af Verden. Endvidere bestemmes det, at dette Bidrag fra den skyldige skal fastsættes enten til en Kapitaludbetaling en Gang for alle eller til en fast aarlig Livrente, og Sagen er dermed afgjort. I dansk Ret, saaledes som det nu foreslaas her, gaar man ikke alene saa vidt, at man siger, at den ene Ægtefælle, selv om begge er lige skyldige, kan komme til at betale Underholdsbidrag til den fraskilte, men man gaar saa vidt at sige, at dette Underholdsbidrag naar som helst hele Resten af hans Liv kan forhøjes, hvis særlige Omstændigheder foreligger, og den anden Ægtefælle indgiver Begæring til Overøvrigheden om det.

Dette forekommer mig at være en juridisk fuldstændig uholdbar Bestemmelse, og den træder saa meget grellere frem sammenlignet med, hvad der er gældende Ret i Tyskland — en Ordning, som forekommer mig logisk og rimelig ud fra et juridisk Synspunkt —, som vi i de Tilfælde, hvor der kan ske Omstødelse af Ægteskabet ved, at en bedragen Ægtefælle kan anlægge Sag og forlange Ægteskabet omstødt fra Be-

gyndelsen af, gaar en helt anden Vej. Efter Lovforslagets § 44, Punkt 3 og 4, faar den Ægtefælle, som er blevet narret af den anden, kun Adgang til at faa en Godtgørelse efter Billighed, medens en Ægtefælle, som er lige saa skyldig som den anden, naar de er blevet skilt paa Grund af Gemytternes Uoverensstemmelse, hele Livet igennem har en Mulighed for at kunne gaa til den fraskilte og forlange Bidraget sat op. Bürgerliches Gesetzbuch, der er logisk, siger, at i de Tilfælde, hvor den ene Ægtefælle kan forlange Ægteskabet omstødt fra Begyndelsen af, fordi Forudsætningerne for det ikke har været til Stede — han er syg, uden at hun har vidst det, har udgivet sig for at være en anden end den, han er o. s. v. —, kan vedkommende Ægtefælle forlange samme Stilling for sig, som hvis Skilsmisse havde fundet Sted, altsaa en Kapitaludbetaling eller Livrente, medens der efter dansk Ret kun bliver Tale om en Billighedsersatning i disse Omstødelsestilfælde. Det staar i den grelleste Modsætning til Regelen i § 72.

Det er derfor, jeg har foreslaaet § 72 strøget og i Stedet for indsat den svenske Ægteskabslovs § 75. Den er ikke saa konservativ overfor Manden som Bürgerliches Gesetzbuch, men den indeholder den for hans retlige Betryggelse meget væsentlige Regel, at Bidraget ikke kan forhøjes; der kan være Tale om, at det kan nedsættes, hvis hans Formuesomstændigheder forandres, men det kan aldrig forhøjes. En saadan Bestemmelse forekommer mig at være rimelig og retfærdig. For Børnenes Vedkommende er Adgangen holdt aaben til at forhøje Bidraget, naar væsentligt forandrede Omstændigheder gør det paakrævet, men for den fraskilte Ægtefælle er der aldrig Tale om Forhøjelse. I den Henseende er begge Parter trygge overfor hinanden, den Sag er definitivt ude af Verden. Det forekommer mig, at naar man gaar saa vidt som her i dansk Ret, at man bestemmer, at selv om de begge er lige skyldige, kan den ene komme til at betale Bidrag, saa maa man dog i hvert Fald have den Garanti, at Bidraget ikke kan forhøjes, og det saa meget mere, som efter § 74 Bestemmelsen om Inddrivelse af Underholdsbidraget til forladte Hustruer og deres Børn skal anvendes ogsaa for disse Bidrag. Det vil sige, at Manden i paakommende Tilfælde kan komme til at afsone disse Bidrag. Naar man har en saa grel Regel — det kan gerne være, at den ikke bliver benyttet —, synes jeg, man maa have en lille Smule Kauteler for, at denne Bestemmelse i § 72, der var tænkt som